

Чорні хмари над гуртожитком

ПИТАННЯ ЖИТТЯ І СМЕРТІ

Останнім часом на адресу міської влади почастішали скарги від мешканців гуртожитків про відмову керівників підприємств, на яких вони працюють (працювали), у прописці. Першою "ластівкою" цього року була мати з двомісячною дитиною. Вона проживала в гуртожитку ЗАТ "Житлово-побутове управління" і прийшла скаржитись на посадових осіб, котрі не хотіли продовжити прописку у зв'язку з тим, що у неї заборгованість за житло та комунальні послуги в сумі 400 гривень. До честі голови правління ЗАТ Юрія Лізанця, це питання вирішилось швидко і позитивно.

Я не буду переповідати, як з'явилися інші скарги, як вони вирішувались. Не буду і вихвалити деяких керівників ЗАТ, ВАТ чи міську владу. За вирішення скарг ужгородців чи своїх робітників керівники і зарплату отримують. Я розповів лише про скарги мешканців гуртожитку по вул. Джамбула, 50, що належить ВАТ "Патент", котрим уже три роки керує В. Негре.

П'ятнадцять років тому по вказаній вулиці господарським методом було зведено гуртожиток. Згідно з рішенням міськвиконкому за № 230 від 15.06.84 р. та за дольовою участю, найбільша кількість місць зберігалась за міськвиконкомом — 226, ВВП "Патент" — 199 та іншими організаціями. Але з невідомих причин тим же рішенням гуртожиток був переданий на баланс ВПП "Патент". Хоча, згідно з тією ж дольовою участю, він повинен був залишитись у власності міста.

Після цього тут стали жити-поживати, а з часом і біди наживати, не тільки працівники "Патента", але й вчителі, медики та працівники інших міських організацій та установ.

У серпні-вересні минулого року, наче птахи у вирій, полетіли скарги мешканців гуртожитку до міської, обласної прокуратури, а далі і в Генеральну прокуратуру України, до міської влади. Одну з них підписало 70 чоловік. На що ж скаржились мешканці? А на те,

"Кожен має право на житло. Держава створює умови, за яких кожен громадянин матиме змогу побудувати житло, придбати його у власність або взяти в оренду".

Стаття 47 Конституції України.

що 14 жовтня 1998 року працівниками міськенерго, з ініціативи керівництва ВАТ, в гуртожитку була відключена електроенергія і 382 мешканці, з котрих 158 дітей, залишилися не тільки без світла, а й без можливості приготувати (підігріти) їжу. Адже газових плит у гуртожитку нема, замість них встановлені електричні.

К оли мешканці звернулись до директора дочірнього підприємства (ДП) "Поліграфіст" ВАТ "Патент" пана Лесіва, той пояснив причину відключення існуючими боргами за спожиту електроенергію. Ну, а як мали почувати себе люди, у котрих не було боргів чи які не мали грошей на кусник хліба, не те що сплатити за електроенергію, це вже нікого не цікавило.

А лі вони писали: "31 вересня 1998 року на базі гуртожитку без нашої згоди створене дочірнє підприємство "Поліграфіст". Отже, житловий гуртожиток став... підприємством". Згодом вони скаржились і на відмову керівництва ВАТ у прописці через існуючу заборгованість за житлово-комунальні послуги. Мешканці показали мені чотири відповіді з прокуратури, котра поради-

ла їм з цим питанням звернутися до суду.

Ця проблема не пройшла повз увагу міської влади. Уже 26 листопада 1998 року скаргу мешканців гуртожитку розглядала комісія міськвиконкому, котру очлює перший заступник міського голови Віктор Погорелов. Рішення було таким: "Директору ВАТ "Патент" В.Ю. Негре терміново ініціювати скликання ради ВАТ для вирішення питання виключення із статутного фонду гуртожитка по вул. Джамбула, 50 з метою подальшої його передачі на баланс міста". Ну і що? А нічого. Все як було, так і залишилось.

Н а початку березня цього року мешканці гуртожитку звернулись до свого депутата Марти Бухлак з колективною скаргою аналогічного змісту, котру підписало 30 чоловік.

Після цього депутат, як і годиться, просить секретаря міської ради Петра Трачука розглянути питання прописки мешканців гуртожитку на сесії міської ради.

18 березня 1999 року Верховна Рада прийняла постанову № 512-XIV "Про оплату житлово-комунальних послуг населенням України". Ось кілька витягів з неї: "Вста-

новити плату за житло і комунальні послуги не більше 15 відсотків фактично отриманого сукупного доходу сім'ї", "Заборонити... місцевим органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування, підприємствам та організаціям, незалежно від форм власності, відключати жилі приміщення від енерго-, тепло-, водо-, газопостачання та відселяти із житла громадян у разі невнесення ними плати за житлово-комунальні послуги у зв'язку з невиплатою заробітної плати...".

А тому 28.04.99 р. питання про прописку мешканців було розглянуто на сесії міської ради. Що вона вирішила? "Зобов'язати керівників підприємств і організацій міста, незалежно від форм власності..., надавати дозвіл на постійну прописку всім громадянам, що проживають в гуртожитках на законних підставах". Наголошувалось також, що невнесення плати за житло і послуги не може бути причиною відмови у прописці. Здавалось би, крига скресла. Але не так сталося, як гадалось. Хоча питання прописки для цих людей, як вони мені сказали, — це питання життя і смерті.

Продовження на стор. 4